

Bytí jako ‚mnohost bez jednoty‘

Myšlenka Badiouova je nedomyšlená. Mnohost by musela být mnohostí „něčeho“, nějakých – řekněme – mini-částic (přičemž dobře víme, že mini-částice lze myslit jen jako mini-události, tedy jako primordiální události). A tam, kde není žádné jednoty, tj. žádného sjednocování mini-částic ve větší částice jako do vyššího ‚celku‘, tam zůstává právě jen ta mnohost (původní?). Každý další vývoj je možný jen díky navazování některých mini-částic na jiné, a tak díky vytváření pseudo-celků, polocelků a skutečných celků, tedy opuštění ‚stavu mnohosti bez jednoty‘, který by pak byl omezen na nějaké zbytky původního ‚bytí‘ mini-částic. Pokud ovšem – jako my – máme za to, že o bytí naopak můžeme mluvit jen u pravých celků (např. živých celků), pokud je zapotřebí bytí vykonávat jako událostné dění, pak mnohost bez jednoty je eo ipso také mnohostí bez bytí. A tedy nicotností, nebo snad virtualitou. Přechod virtuality do skutečnosti (do bytí) je přechodem z něčeho, co se děje bez vztahu k ‚vnějšku‘ (a tedy co se ‚děje‘ jakoby bez vnějšku, bez okolí), k něčemu, co se už dokáže vztahovat k něčemu mimo sebe. A k tomu je nutně zapotřebí subjektu, který za tím cílem musí být ustaven, vytvořen děním samým; a díky tomuto děním ustavenému subjektu se toto ještě primordiální a možná virtuální dění stává skutečným událostným děním, pravou, vnitřně sjednocenou událostí.

(Písek, 190606-2.)